

FODOR GÉZA

Erdőnk, világnyi fájás

*Árnyékait bevonva lassan visszahúzódik
Hajdani nyarak, tavaszok panorámáiba
Menteni minden fát, bokrot, zöldarany ágat
Azíliumok kékes, mély rejtekébe legbenn
Ahogy elhagyja kívülről szegélyeit
Lemondani mégse tud, nem is akar róluk
Őrzi hát a belültre vert, bozótsűrű csendben
Csorbóka, hanga, vadlila kakukkfű között
Mint loboló tűz a megannyi apró
Parázsló szemű izsópon, villogva elő
A szurdékok hűvösbe fojtott zugaiból
Amint elárad rajtuk monoton zengéssel
A tompa mécsék sötétkék haragja
Naponta zúdul már ott is a haramiáda
Csakúgy, miképpen mindenütt e tájban
Forgószél, fákat csavaró orkánok óceánjaként
Éles szekeréccsel a vandál, favágó csorda
Irtani itt a lélegzetet is, valahányszor
Hanyatlik rá homályló inge, az ég
A végighullámzó dombok szétszórt vonulatából
Föltolulva a távoli hegyek hajlatáig
Hol óriás dinoszauruszhát tart nyeregteknőt
A csótáros álmú siserehad lovagjainak
Hogy borzolgassák csak olykor a nyugalmat
Mert vészes a csönd, ha magába mélyedve sűrved
Vihorlátként vaktetős ködökbe, kőbe zártan
Feszülten és fenyegetően
S nem úgy, mint az oly távoli
Messzi rezidenciák honában
Itt délben virít a Völgy Csillaga*

*Haladva le rézsút szemközt a nyárral
 Ez tart már, mióta eleve elrendelés van
 A hallgatagság elnémult, torz homálya
 Ahová nem tűz be pászmás sugaraival a nap
 És csak a kéregalatti sejtek irama él még
 Gyökérben, törzsben, feltörő ágban
 Hajlataikban sötétlő görcsök érnek
 Hajdani, nem-is-volt tavaszokban
 Mélyebben az alvó puszkagolyónál
 Mégis betelnek lassan, rügyekbe fojtva
 Hogy csattanjon fel egyszer mindenütt a burka
 Mint gránátokban a túl gyors robbanás
 Darázsok szunnyad lejjebb a pagonyban
 Torlongó ág közt megrekedt madárfészek
 Ásít üres magányába zártan
 Hol a bokrok alján nyirkosan világít
 Egy korhatag gyertyán foszforos csonkja
 Az önmagukba botló gyökerek között
 Moholyos zugoly hangtalan árnya óvja
 S teríti be féltve ritkás meg terebélyes ág
 Kuszább szöveményt fon lenn az aljnövényzet
 Ahol évszakot téveszt a vadjázmín is benne
 Hiába járja át a szél rendre a tájat
 S rezzenti meg az érdes, bordó szarát -
 Fennakad rajta és messzire világlik
 Egy tüskére felszúrt vízcsepp gyöngye
 Villódzva vissza, míg hirtelen lehull
 Mérges pók szövi az időt is örökre
 Hogy el ne múlják a magas fű kedve
 Míg körben az erdőt már elnyeli egészen
 A cókómókos szemét bádogos éje
 És újra szól most fenn a szférák zenéje
 Zord varjúhad károg, rikácsolva folyton
 De ez is elhal majd a lassú ég alatt
 Melyre kendőt vetett immár és keresztet
 A végtelenbe futó pillanat*